

"Ach dítěnko," řekla její babička a ukázala mi, že mám jít ~~dvířo~~
blíže. "Lásko, oči vidí to, co dras nikdy nepoznáje," řekla máma a udělala
vládní gesto, kterým ani chytla říci alychom šli. Když jsme šli
dlouhými kamennými ^{chodbami}, pořádku jsme přemýšleli nad tou hádankou. Pakom
jsem ale uslyšeli kroky. Rychle jsme se schovali za kamenný sloup.
Uviděli jsme muže v bílé, měl podivný výraz a pořádku se přibližoval.
Pak se ale otočil, jenže mě začalo svědit na nose. Nevzdala jsem a
křičela si. Oni jsem se nerozmýšlela a rychle jsem běžela směrem
ke komnatě s rozbitým vrcadlem. Ona běžela za mnou stejně jako
rozrušená rybní. *

Když jsme se všemi těmi chodbami dostali do komnaty, snažila
jsem se rozluštit hádanku, zatímco ona zabývala dveře kusem
dřeva. Pořád jsem si tu hádanku opakovala až jsem na to
přišla. Přiběhla jsem k ^{oknu} ~~oknu~~ a políbila jsem dvapasty na
její oči a rty. Oni se pohnuly a vrcadlo se samo spojilo. Ještě
jsem objala tu dívku a rychle jsem skočila do vrcadla.
Oči Ma jsem se v té samé komnatě, jen v 11. století. Za
chrtili se tam objevila máma. Nic jsem jí neřekla, ale vše si
zapala do svého alba. Na to dobrodružství nikdy nepamenu a
takže jsem ještě nepamenu. Je mi jistě 25 let a má alba se
stalo populárním knihou mezi náčilety. Většina lidí si myslí,
že jsem si to vymyslela a já jsem to neromlouvám. Jméno té
princezny jsem se nikdy nedověděla, ale v mých snech jsme
spolu navždy.